

около сто години слѣдъ смъртъ-та на Юстиниана, па била унищожена, заедно съ самия градъ, който билъ разтуренъ, когато се появили аваре-тѣ и бѣлгаре-тѣ на старопланинския полуостровъ. Като езичници, и аваре-тѣ и бѣлгаре-тѣ гониле християнство-то и всѣка черковна наредба. Много епархии отъ цариградско-то патриаршество и епархии-тѣ на архиепископство-то на Първа Юстиниана биле разорени и се изгубиле отъ лице-то на земя-та. И така, архиепископия-та на Първа Юстиниана била унищожена и никога вече се не възобновила.

Словене-тѣ се запознале съ християнство-то, което вече било господствуващо въ роисповѣдание на старопланинския полуостровъ, когато захванале да се преселяватъ въ византийска-та държава. Преселяване-то на словене-тѣ въ тая държава се захванало въ края на третия вѣкъ и свършило се въ седмия вѣкъ. Изпърво словене-тѣ се преселявале на малки чети, постѣпенно и мирно, та византийски-тѣ царьове ги не спирале. Нѣ отъ шестия вѣкъ тѣ захванале да се преселяватъ на голѣми и силни дружини, по цѣли плѣмена, та прѣзъ гдѣто заминувале, плѣнтъ и пожаръ правиле. И така, въ шестия и седмия вѣкове словене-тѣ изпълнили почти всички старопланински полуостровъ и се заселили тука. Тѣ завзеле Тракия до Одринъ, Македония до Солунъ, сегашни-тѣ Албания, Епиръ, Тесалия и Гръция съ сѣсѣднитѣ ѝ острови.

Заселени-тѣ на старопланинския полуостровъ словене, макаръ и да се именувале съ едно общо име, тѣ си не образувале едно силно царство, ами си останале раздѣлени на много и малки плѣмена, отъ които всѣко си имало особно име и искало да си живѣе самостоятелно. Така византийски-тѣ царьове могле да покорятъ по-голѣма-та частъ отъ словене-тѣ и да ги подчинятъ подъ властъ-та си ⁽⁴⁾. Поко-

(4) Като граждани на византийска-та държава, тия словене се ползувале съ еднакви правдини заедно съ другъ-тѣ византийци: постѣпяле сѣ въ военна, гражданска и дори черковна служби, та мнозина отъ тѣхъ достигале да ставатъ военачалници, царьове, владци, па и патриархъ е бивалъ. Така, за примѣръ, царьове-тѣ Юстинъ, сестринъ му синъ Юстинианъ и Василъ Македонецъ-тъ, за когото се говори въ 6-та забѣлѣжка, биле словене, а въ 766 год. на цариградския патриаршески престолъ се възкачилъ словенинъ-тъ Никита, когото укоряватъ за това, защото, връвялъ по воля-та на иконоборца царъ Константинъ Копримъ, па и самъ той билъ иконоборецъ; военачалници-тѣ Оногостъ, Оструй, Доброгостъ, Всеградъ, Велizarъ, както и други по-долни службаше и военачалници биле все словене, а пѣтъ войници имало твърдѣ много; цѣли пѣлкове имало словене войници. Отъ простъ седенинъ, царъ Юстинъ стигналъ да стѣпи на престола на византийски-тѣ